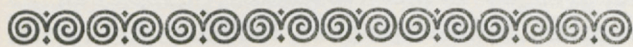

az ő hatása alatt nemcsak az idealizmus és hagyományokhoz való ragaszkodás él még, hanem egy elfűnőben levő tulajdonság is: a hála, az ő személye iránt.

Elnéztem többször a szerkesztőségben: kilenc óra, este, mindenki, az egész fiatalság fáradt, csak a hetven éves Rákosi Jenő szaladgál frissen, intézkedik, cikkeket ír, igazgat. A nemzet javára kívánjuk, hogy ezt még soká így tegye.

Antik szobor.

Írta: Izsák Gyula.

Egy csókban állnak összeforrvan
Fiú, meg lány...
Így látom őket félbe, nyárba,
Így fognak menni, csókolózva
A halálba...

A fiú merev, ó-bronz, barna karja
Átnyulik a lány csöpp, bronz-derekán.
Olyan, mint egy elárvelt:
Fiú, meg lány egy csókban élnek
Már évek óta...

Ó, de jó ezt elnézni hosszan,
Mindig csak csókot, csókot látni.
Mindig egy hosszú csókra lesni,
S hiába várni.
Ó, bronz szobor, bronz szerelem,
Te vagy a könnyem, bánatom;
Nincs karcsu lányom s forró csókja
Nem harmatozza homlokom...
Ó, örök csók, én bánatom,
Ó szerelem, ó fájdalom...

... Sokszor, jaj, ha sírva nézem.
Míg halad az élet vonatja,
Míg fáradt, nyugtalan szívem
Fekete bánat simogatja...

Míg zúg, zajong az élet-ár
És fordul künn a világ sodra,
Sokszor, jaj, be sírva nézlek.

Ó, antik szobor, örök csók szobra...

A meudoni kastély.

Írta: Orbók Attila.

Ünnepef ül Meudon öreg kastélyá. A kerítések át jámbor meudoni polgárok bámulják a pazar felvonulást. Robognak a hintók, száguldva jönnek az autók, egyszerre húsz tillbury érkezik most, könnyedén szállnak ki kísérefükkal bájos fiatal asszonykák és leányok. A kíséref: írók és művészek. Ez az „Universités des Annales“ évenkénti ünnepe. Ilyenkor ide jönnek az ünneplők uzsonnázni a nagy Dauphin, XIV. Lajos idősebbik fiának narancsligetébe. A párizsi szépek fogadására a természet is legszebb köntösét öltötte magára. Az ég kékje mosolyog, a nap sugarai forrón simogatják a pázsít százsorszépeit és a trücskők, a mezők cigányai, vigan trilláznak. A meudoni terraszt a csodálkozás moraja tölti be; a látvány gyönyörű. Fleurynek távoli dombjai zöldes-kékek és halványságukkal belevesznek a messzeségbe. Olyanok, mint Fragonard festményei.

Az előtér a francia park, hol hiú pünkösdi rózsák nézegetik magukat a szögletes tó tükreben. A narancsliget kerítése előtt mérhetetlen nagy sátor, piroscsikos ponyva-terem, alatta nyolcszáz teríték. Vörös ruhába öltözött piros-pozsgás vadászok trombitálnak; olyanok mint a mítosz tritonjai. Nemzeti ruhában diszelgő zenészek bretagnei dudán és régi hegedűn játszanak. A háttérben van elhelyezve emelvényen a zenekar és a kórus. Vidám visszavarázslása egykori lakomáknak! Könnyű, mert segít a varázslathoz a hölgyek fiatalsága. Az ifjúság diadalt arat és kacag szívvel-lélekkel a kedves szórakozásokon. Semmi sem hiányzik; van mezei hangverseny a világ legszebb réjtjén, tánc, színház a nap sugarai alatt, lelkes, gyújtó szónoklat, mely a meudoni Rabelais-t dicsőíti — Jean Richepin-től, — séta a parkban, az égbolton pedig repülőgépek konturjai!

Varázslatos, ősi hely. A kastély mohos falai valamikor a „napkirály“ árnyékát mutatták, a park gyertyánfái sok tarka, huncut kalandnak hallgatag őrzői.

Hosszú lenne a kastély s a városka törté-